

ת"פ 40090/04 - גד זאבי, גיורא אדרת ועו"ד אורן אדרת, מיכאל צ'רנוי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

23 יוני 2016

ת"פ 40090-04 מ.י. פרקליטות המדינה-מח' כלכלית נ' זאבי ואח'

בפני כב' השופט בני שגיא
המבקשים

1. גד זאבי
גיורא אדרת ועו"ד אורן אדרת
2. מיכאל צ'רנוי
על-ידי ב"כ עוה"ד ירון קוסטלביץ, יואב סגל ויבגני
ברספוב

נגד
המשיבה

מדינת ישראל
על-ידי ב"כ עו"ד מיכל סיבל-דראל

החלטה

כללי

1. בפני בקשה לפסיקת הוצאות בהתאם לנתיב המשפטי הקבוע בסעיף 80 לחוק העונשין תשל"ז-1977 (להלן - **חוק העונשין**; **סעיף 80**) וזאת לאחר שביום 21.10.15 זוכו המבקשים בדין.

המבקשים ושני נאשמים נוספים הועמדו לדין בשנת 2004, תוך שהמשיבה ייחסה להם עבירות של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, ניסיון לקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות ועבירות לפי חוק איסור הלבנת הון.

בתמצית, נטען בכתב האישום כי המבקשים והנאשמים הנוספים קשרו קשר במסגרתו המבקשים ירכשו במשותף מחברת C&W מניות חברת "בזק" בהן החזיקה, תוך הסתרת חלקו של המבקש 2 ברכישה, והצגת המבקש 1 כרוכש יחיד. נטען, כי המבקשים פעלו באופן של מרמה כפולה הן כלפי גורמי משרד התקשורת מהם קיבל המבקש 1 היתר לרכישת אמצעי שליטה בחברת "בזק", והן כלפי קונסורציום הבנקים, מהם קיבל המבקש 1 הלוואה למימון הרכישה, מבלי שגילה כי מקור ההון העצמי הנדרש מעבר למניות, הינו מכספי ההלוואה שניתנה לו על-ידי המבקש 2. עבירות הלבנת ההון הן פועל יוצא של עבירת המרמה שיוחסה למבקשים, שהיא עבירת מקור.

עמוד 1

ביום 21.10.15 ניתן פסק דינו של בית המשפט המחוזי (כב' השופט מודריק) במסגרתו זוכו המבקשים מכל אשמה, וביום 9.12.15, שעה שהמשיבה לא הגישה ערעור על פסק הדין, הפך פסק הדין לחלוט.

עיקרי טענותיו של המבקש 1

2. הן בבקשה והן במהלך הדיון התייחס המבקש ל"סוג" הזיכוי שניתן, וצוין כי מדובר בזיכוי מלא, תוך שבית המשפט דחה את כל רכיבי תזת המשיבה, וקיבל את גרסת המבקש במלואה. הוסבר, כי המבקש לא העביר את אמצעי השליטה ב"בזק" למבקש 2, וכי נקבע כי הנסיבות החיצוניות להסכמים לא מוכיחות קיומה של תכנית נסתרת לרכישה משותפת או ליצירת מצב זיקה מוסווית של המבקש 2 ביחס למניות "בזק" (עמ' 75 לפסק הדין). עוד צוין, כי טענת המשיבה למרמה כלפי קונסורציום הבנקים נדחתה אף היא על-ידי בית המשפט, תוך שנקבע כי לא הוכחו מצגי כזב כלפי קונסורציום הבנקים הן בעניין מקורות המימון העצמי, הן בעניין הבעלות והשליטה בחברות של המבקש, והן בעניין הבעלות בחברת "פאי" וחשבונה בשוויץ.

המבקש עמד על שתי העילות הרלוונטיות לפסיקת פיצוי לפי סעיף 80.

ביחס לעילה הראשונה - הוסבר כי נוכח קביעות בית המשפט ניתן לומר כי לא היה יסוד לאשמה בעניינו של המבקש, וכי שיקול דעתה של המשיבה בהגשת כתב האישום היה שגוי, כך שעם סיום החקירה היה מקום להורות על סגירת התיק, ולא להגיש כתב אישום. המבקש מסתמך בטענה זו, בין היתר, על קביעת בית המשפט בעמ' 113 לפסק הדין, שם צוינו הדברים הבאים: **"לכן כאשר נפל חשד שבעל היתר להחזיק במניות בזק מכר בסתר וללא היתר מן המניות הללו לאחר שאין לו היתר, הדבר מצריך חקירה ודרישה. אולם בסיום החקירה בוודאי התברר שמבחינה מעשית ההתנהלות בין הצדדים לא פגעה כהוא זה באינטרסים חיוניים של מדינת ישראל וגם לא באינטרס כלשהו של הבנקים. בירור טענת המרמה היה לכן בעיקרו ערטילאי"**.

ביחס לעילה השנייה - לפיה ניתן לפסוק פיצוי גם בהתקיים "נסיבות אחרות המצדיקות זאת", הוסבר כי מדובר במשפט אשר הצריך חקירה ממושכת של עשרות עדי תביעה, התמודדות עם טענות מורכבות והתייחסות למעלה מ-1000 מוצגים שהוגשו על-ידי המשיבה, רובם ככולם, מסמכים עבי כרס. לצורך הדוגמא, צוין כי רק חקירתו הנגדית של המבקש על-ידי המשיבה התפרשה על פני כ-1328 עמודי פרוטוקול, ונמשכה כ-18 ישיבות שהתקיימו משך תקופה של 22 חודשים. נטען, כי שעה שמדובר בהליך פלילי שהתנהל משך 14 שנה (כולל את זמן החקירה) ופגע באופן קשה ובלתי הפיך בשמו הטוב ובמוניטין של המבקש (ופורטו בהקשר זה מספר רב של ראשי נזק בהיקף כספי עצום), יש מקום לפסיקת הפיצוי המקסימלי גם לפי חלופה זו.

באשר לסכום הפיצוי - הוסבר כי מדובר בתיק בו התקיימו כ-147 ישיבות, תוך שהמבקש שילם לצוות ההגנה במשפטו סך כולל של כ-8.5 מיליון ₪, כך שהסכום הקבוע בתקנות אינו משקף ולו 3.5% מהסכום שהוצא בפועל.

עיקרי טענותיו של המבקש 2

3. המבקש 2 העלה טענות דומות לאלה שעלו בטיעונו של המבקש 1, הן לעניין אי נחיצותו של ההליך הפלילי בהתאם לקביעות בית המשפט בפסק הדין, הן לעניין התמשכות ההליכים, הן לעניין הסבל ועינוי הדין שהיה מנת חלקו של המבקש וקרוביו, והן לעניין שיקולי צדק כלליים המתקיימים במקרה דנן.

עו"ד קוסטליץ הדגיש כי יש לראות את קביעות בית המשפט בפסק הדין ככאלה שאינן יכולות לדור בכפיפה אחת עם הפרשנות אשר ניתנת להן בדיעבד, על-ידי המשיבה במסגרת תגובתה לבקשה. כך הוסבר, כי בית המשפט נתן אמון בעדויות עורכי הדין של הצדדים, לפיה לא הייתה כוונת מרמה; וכך נקבע, כי לא התקיימה מזימת הונאה או התנהלות בלתי חוקית.

המבקש הדגיש, כי ההוצאות שהוציא למימון שכר טרחתו היו בהיקף של מיליוני דולרים, וכך גם הנזקים שנגרמו לו במהלך שנות המשפט הממושכות, כך שיש להורות על פסיקת הפיצוי המקסימלי הקבוע בתקנות, שאף הוא "מגוחך" כלשונו של ב"כ המבקש.

עיקרי תשובת המשיבה לטענות המבקש

4. המשיבה מפנה להלכה שנקבעה בבית המשפט העליון בע"פ 4466/98 **דבש נ' מדינת ישראל**, פ"ד נו(3) 73 (2002) (להלן - **הלכת דבש**), ועל בסיסה טענה כי אין די בזיכוי נאשם בדין על-מנת להקים עילה לפסיקת פיצויים בהתאם לסעיף 80.

לשיטת המשיבה, פסק הדין שניתן על-ידי בית המשפט רצוף טעויות משפטיות, אשר אלמלא נפלו, היה ההליך מסתיים בהרשעה. כך לדוגמא, נטען כי המבקשים זוכו אף שנקבעו ממצאים לפיהם התקיים בהם היסוד הנפשי הנדרש לעבירת המרמה. עוד נטען, כי בית המשפט קבע כממצא עובדתי כי הסתרת זיקתו של המבקש 2 לעסקת המניות נבעה מחשש שחשיפת הזיקה תגרום לסיכול העסקה, ודי היה בכך על-מנת לקבוע כי התקיים היסוד הנפשי הנדרש להרשעה בעבירה של קבלת דבר במרמה.

עוד נטען, כי נוכח הממצאים שנקבעו, ניתן היה להרשיע את המבקשים בעבירות של ניסיון לקבלת דבר במרמה, על-פי הוראותיו של סעיף 26 לחוק העונשין שכן לעניין ניסיון - אין נפקא מינה אם עשיית העבירה לא הייתה אפשרית מחמת מצב דברים שהמנסה לא היה מודע לו או טעה לגביו. מכאן, וכך נטען, שקיומה של עבירת הניסיון איננו מותנה בהתקיימותם האובייקטיבית של מצגים כוזבים למשרד התקשורת ולקונסורציום הבנקים. אפשרות זו מתחזקת במיוחד נוכח ממצאיו העובדתיים של בית המשפט באשר לאינטנסיביות פעילותו של המבקש 2 להסתרת חלקו בעסקה, דבר המלמד גם על מטרה של השלמת ביצועה של עבירת המרמה.

בפי המשיבה היו טענות רבות נוספות לעניין טעויות שנפלו בפסק הדין, אולם נוכח עמדתי כפי שתבואר בהמשך, אינני סבור כי יש מקום לפרטן בהרחבה, ואסתפק בכך שאציין כי אלה נוגעות לקביעות בית המשפט בדבר הזכות שניתנה למבקש להמלצה על דירקטורים; לפרשנות הראויה לחוק "הבזק" ולפרשנות הראויה של "צו הבזק".

באשר לקביעת בית המשפט כי בירור טענת המרמה היה ערטיילאי - צוין כי מדובר באמרה "סתומה משהו" של בית המשפט בשלהי הכרעת הדין, ולא ניתן להסיק ממנה את אותה מסקנה המפורטת בבקשות המבקשים. מכל מקום, הוסבר כי אף אם מבחינה מעשית, במועד סיום החקירה, לא נגרם נזק על-ידי המרמה שיוחסה למבקשים בכתב האישום, הרי שהדבר נבע מסיבות שאינן תלויות במבקשים, ואין בהם כדי להשליך על שאלת שיפוי בגין הוצאות הגנתו.

בנסיבות אלה, סברה המשיבה כי לא מתקיימת, ולו אחת משתי העילות המפורטות בסעיף 80, ועל כן יש מקום לדחות את שתי הבקשות.

דין והכרעה

5. הבקשה מבוססת על הוראות סעיף 80(א) לחוק העונשין, אשר יוצר מסלול ייחודי לפסיקת פיצוי בגין עוול שנגרם לאדם במעצר או מאסר, ולשיפוי בגין הוצאות שהוציא לשם הגנתו, וזו לשונו:

80. (א) משפט שנפתח שלא דרך קובלנה וראה בית המשפט שלא היה יסוד להאשמה, או שראה נסיבות אחרות המצדיקות זאת, רשאי הוא לצוות כי אוצר המדינה ישלם לנאשם הוצאות הגנתו ופיצוי על מעצרו או מאסרו בשל האשמה שממנה זוכה, או בשל אישום שבוטל לפי סעיף 94(ב) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 בסכום שייראה לבית-המשפט; במשפט שמנהל קובל רשאי בית-המשפט להטיל על הקובל תשלום כאמור.

מלשון החוק נלמד כי נאשם זוכה ועותר לקבלת הוצאות הגנה מאוצר המדינה, צריך להוכיח התקיימותה של אחת משתי עילות: הראשונה - "לא היה יסוד לאשמה", והשנייה - "נסיבות אחרות המצדיקות זאת".

6. בעניין **דבש** קבע בית המשפט העליון את אמות המידה הרלוונטיות לבחינת התקיימותן של העילות.

באשר לעילה של "לא היה יסוד לאשמה" - נקבע כי על בית המשפט לבדוק את תשתית הראיות שהייתה עובר להגשת כתב האישום לבית-המשפט, שרק כך יוכל להגיע לכלל מסקנה אם היה או שמא לא היה יסוד להעמדתו לדין של פלוני, דהיינו - יש לבחון באורח אובייקטיבי אם חומר החקירה שהיה בפני התביעה עובר להגשת כתב האישום היה מעלה אצל תובע סביר ציפייה כי יש בו ראיות לכאורה לבסס הרשעה.

באשר לעילה של "נסיבות אחרות המצדיקות זאת" - נקבע כי לשונה עמומה, ויש לפרשה כהוראה המקנה שיקול דעת נרחב לבית המשפט, לפסוק פיצוי על פי שיקולי צדק.

וכך נקבע בע"פ 7826/96 רייש נ' מדינת ישראל, פ"ד נא(1) 481, 496 (1997):

"לא בכדי בחר המחוקק, בעניין הנדון, ביטוי עמום, שאין לו צורה ואין לו מידה, כמו 'נסיבות אחרות'. הביטוי נולד עמום על-מנת שיישאר עמום. הוא נמנה על משפחה של ביטויים עמומים, כמו צדק, מוסר, תקנת הציבור, סבירות, משמעת, קלון ועוד. יש הקוראים להם בשם מושגי שסתום. העמימות של ביטויים אלה היא טעם החיים שלהם. הם אמורים לרחף, בלתי מוגדרים, מעל הכללים. אסור לקצץ את כנפיהם ולכלוא אותם בכלוב של כלל נוקשה. כלל כזה עלול להרוג אותם".

ראה גם דברי השופט חשין בעניין דבש:

"העילה הראשונה נבנתה מחומרים נוקשים וקשיחים ואילו העילה השנייה נבנתה מחומרים רכים וגמישים. פירוש: הנסיבות המצדיקות שיפוי ופיצוי תהיינה רחבות בתחומי התפרשות מן הנסיבות של העילה הראשונה. נסיבות העילה השנייה לא תהיינה בהכרח נסיבות ממשפחת הנסיבות של "לא היה יסוד", ויכולות הן שתהיינה נסיבות רכות יותר וגמישות יותר" (שם, פסקה 51).

פסיקת בית המשפט העליון התייחסה לשלוש קטגוריות בסיס אשר אף שאין בגדר רשימה סגורה, יש בהן כדי לסייע לבתי המשפט בבואם להכריע בשאלת הזכאות לפיצויים, כמו גם בקביעת שיעור הפיצויים ההולם את המקרה: (א) נסיבות שעניינן הליכי המשפט בכללם - כדוגמת **התמשכות ההליך**, התנהלות הצדדים ו**נסיבות הזיכוי**; (ב) נסיבות הקשורות בנאשם עצמו (חיצוניות למשפט) - כגון **סבל ועינוי דין חמורים שחוזה**, או פגיעה שנגרמה לו או לקרוביו בשל ההליך; (ג) שיקולי מדיניות משפטיים - חוקתיים, מוסדיים, תקציביים ושיקולי צדק כלליים [ראו ע"פ 5695/14 **אלקאדר נ' מדינת ישראל** (2.9.2015); ע"פ 303/02 **חמדאן נ' מדינת ישראל**, פ"ד נז(2) 550, 559-558 (2003); **עניין דבש**, בעמ' 106-118].

באשר לנסיבות הזיכוי והשפעתן על הזכאות לפיצוי נקבע כי מקום בו קובע בית-משפט בלשון ברורה כי הנאשם לא עשה את המעשה המיוחס לו בכתב-האישום כי-אז קרוב להניח, בכפוף לחריגים, שבית-המשפט יזכה אותו בשיפוי ובפיצוי (**עניין דבש**, פסקה 62).

מן הכלל אל הפרט

7. לאחר שבחנתי את הנתונים הרלוונטיים להכרעה, ונתתי דעתי לטיעוני הצדדים, סבורני כי אין מקום להידרש להתקיימותה של העילה הראשונה, שכן בנסיבות העניין, די בהתקיימותה של העילה השנייה על

מנת להוביל למסקנה בדבר זכאותם של המבקשים לפיצוי.

אסביר:

עסקינן במשפט מורכב במיוחד אשר נמשך כ-12 שנה, במסגרתו התקיימו כ - 147 ישיבות, הוצגו ראיות בהיקף של אלפי מסמכים, **והסתיים באופן של זיכוי מוחלט** תוך שבית המשפט קובע כי אין בכל אותן עדויות ומסמכים כדי להוכיח את לב ליבו של כתב האישום - כוונת המרמה של המבקשים.

טענות המשיבה אינן מתמקדות בסוג הזיכוי, אלא בטעויות משפטיות או בטעויות בהסקת מסקנות, אשר נפלו לשיטתה בפסק הדין. טענות אלה הן, במובהק, טענות של ערעור, ומשבחרה המשיבה שלא להעמיד קביעות אלה במבחן ערכאת הערעור, ונוכח העובדה כי בסופו של יום פסק הדין משקף זיכוי מוחלט, אינני סבור כי יש בהן להשליך באופן משמעותי על בחינת זכאות המבקשים לפיצוי במסגרת העילה השניה.

אקט הגשת כתב אישום הוא בבחינת אירוע מכונן בחייו של נאשם, וניתן לראותו ככזה היוצר טלטלה של ממש, תוך שאותו נאשם מתחיל, מאותה נקודת זמן, להפנות את מרצו ומשאביו להתמודדות עם האשמות המופנות כלפיו. כמובן שעוצמת הטלטלה והשפעתו של הגשת כתב האישום על הנאשם משתנה בהתאם למגוון נסיבות ובהן: גילו; אופיו; מצבו האישי, היעדרו או קיומו של עבר פלילי; התמיכה לה הוא זוכה מסביבתו וטיב העבירה המיוחסת לו.

כך לדוגמא לא ניתן בהכרח לגזור גזירה דומה בין סיטואציה בה פלוני מואשם בעבירת רכוש קלה, לבין סיטואציה בה אלמוני מואשם בעבירת סמים חמורה.

ברי כי השלכותיו של אקט הגשת כתב האישום אינן מסתכמות אך ורק באותה טלטלה אישית, אלא מתפרשות גם אל מחוזות אחרים: הנאשם נאלץ לשלם עבור הגנתו; להתמודד עם אווירה ציבורית אשר לעיתים אינה מבחינה בשוני התהומי הקיים בין "נאשם בעבירה" לבין "מורשע בעבירה"; להתמודד עם השלכות משפחתיות; להתמודד עם השלכות עסקיות היכולות לבוא לידי ביטוי בהימנעות גופים שונים מהתקשרויות עסקיות עד ל"מיצוי הברור המשפטי" וכמובן שאין מדובר ברשימה סגורה.

חשוב להדגיש כי אין לראות בהשלכות המפורטות ככאלה הצריכות לרפות את ידיה של התביעה במאמציה למיגור הפשע, אלא כמחדדות ומדגישות את חובת הזהירות המוטלת על כתפיה של התביעה הכללית, והנגזרת מסמכותה הרחבה.

פועל יוצא נוסף של השלכות הגשת כתב אישום קשור בצורך בניהול ממוקד של ההליך הפלילי, זאת מתוך כוונה לצמצם את אותן השלכות ולתחום אותן לתקופה קצרה ככל שניתן. הדברים רלוונטיים לכל ההליכים הפליליים,

וביתר שאת - להליכים בהם הנאשמים נתונים במעצר, או להליכים בהם היקף "ההשפעות הנלוות" הוא נרחב ומשמעותי. ברור כי לעיתים, בתיקים מורכבים ורחבי היקף, לא ניתן לקיים הליכי בזק, יש לנהל את ההליך באופן מוקפד, גם אם ממושך, זאת מתוך מטרה לאפשר לצדדים את יומם ולאפשר להם להציג את מלוא הראיות הנדרשות להכרעה.

בבואי לבחון את נסיבותיו של המקרה שבפניי, סבורני כי ניתן להצביע על נסיבות המתיישרות עם פסיקת בית המשפט העליון ומצדיקות פסיקת פיצויים, ובהן: (א) סוג הזיכוי - זיכוי מוחלט (ב) מורכבותו יוצאת הדופן של המשפט; (ג) משכו של המשפט; (ד) ההשלכות האישיות שיש לניהול משפט מסוג זה על כל נאשם. אזכיר לדוגמא כי המבקש 1 נחקר נגדית משך 18 ישיבות שהתקיימו במהלך תקופה של כשנתיים, ודומני כי אין צורך להרחיב בדבר המתח והדריכות המאפיינים תקופה בה מצוי נאשם בחקירה נגדית. דוגמא נוספת ניתן לראות בצו עיכוב היציאה מהארץ שהוצא בענייניו של מבקש 2 אשר עמד בתוקפו משך למעלה משנתיים; (ה) העובדה כי המבקשים הן דמויות מרכזיות בעולם העסקי, וכתב האישום שהוגש נגדם מייחס להם עבירות שנעברו לכאורה במסגרת התנהלותם העסקית; (ו) ההשלכות הכספיות של ניהול הליך בהיקף האמור ובמשך שנים ארוכות, גם ביחס למימון ההגנה שהוסבר כי עלותה - כמיליוני שקלים.

יצוין כי מהמסמכים שהגישו המבקשים עולה כי הנזק הישיר שנגרם להם בעקבות העמדתם לדין נאמד במיליוני שקלים, וזאת מעבר לתשלום לעורכי דינם (אשר רק בעניינו של המבקש 1 נאמד בלמעלה מ-8 מיליון שקלים), אולם בשים לב לעובדה כי אנו נמצאים במישור דיוני של "הוצאות הגנה", ולא בתביעה אזרחית לא ראיתי להידרש להכרעה בסוגיה זאת.

על יסוד האמור לעיל, ומבלי להידרש לשאלת עוצמתה של התשתית הראייתית שהייתה בידי המשיבה עובר להגשת כתב האישום, הגעתי למסקנה לפיה יש מקום לפצות את המבקשים בהתקיימן של "נסיבות אחרות המצדיקות זאת".

8. בכל הנוגע לסכום הפיצוי, יצוין כי על פי ההסדר הקבוע בסעיף 80 לחוק העונשין ובתקנות שהותקנו מכוחו [תקנות סדר הדין (פיצויים בשל מעצר או מאסר) תשמ"ב - 1982] קיימת הגבלה על שיעורו, ביחס לתביעת פיצויים בנזיקין.

תקנה 9 לאותן תקנות מורה כי הוצאות ההגנה ייקבעו בהתאם למפורט בתוספת, שם נקבע כי הפיצוי בגין הישיבה הראשונה יוגבל לסכום של 4,587 ₪, ובגין כל ישיבה נוספת לסכום של 1,376 ₪.

בהינתן העובדה כי מעבר לישיבה ראשונה התקיימו עוד כ-146 ישיבות עומד הסכום על 205,483 ₪ לכל מבקש.

בהתאם לתקנה 9(ב) וככל שבית המשפט משתכנע כי "...בנסיבות הענין מן הצדק לקבוע לעצור או

לנאשם תשלום הוצאות בעד שכר טרחת עורך דין גבוה מזה שנקבע בפריט המתאים בתוספת, רשאי הוא לקבוע סכום גבוה יותר בשיעור שלא יעלה על חמישים אחוזים מהסכום הקבוע באותו פריט".

בענייננו, **אין חולק כי מדובר בהוצאות הגנה של מיליוני שקלים** (ראה התצהירים שהוגשו ומסמכי רואי החשבון), כך שעל יסוד האמור לעיל, ראיתי לעשות שימוש בסמכותי ולקבוע כי הפיצוי הכולל לכל מבקש יעמוד על סכום של 308,224 ש"ח, סכום שאף הוא רחוק מלשקף את הוצאות האמת.

התשלום יבוצע תוך 60 יום.

9. בשולי ההחלטה ראיתי לציין כי במסגרת הבקשות, וכך עלה אף בדיון, הצהירו המבקשים כי בכוונתם לתרום את כל סכומי הפיצוי שייפסקו לטובתם בהליך זה, ועלתה אף הצעה קונקרטית להעברת התרומה לעמותות המטפלות בנוער בסיכון. שעה שהמדינה עמדה על התנגדותה לפיצוי המבקשים, והחלטה הניתנת כעת אינה תולדה של פשרה, לא ניתן לחייב המבקשים לקיים את שהוצהר, אולם ניתן לצפות כי בסופו של יום - כך יעשה.

המזכירות תשלח העתק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, 23.6.16, בהיעדר הצדדים.

בני שגיא, שופט